

en Erobring med sit Blod. Jeg tror ikke, at det havde gjort Nogetsomhelst til Sagen med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorvidt vi kunde have faaet Als eller Mere eller Mindre af Slesvig tilbage, om det var kjøbt med vor daværende Modstanders Blod eller ikke. Naar man vil beholde en Erobring, kan man ligesaa let argumentere fra, at man har været istand til at gjøre Erobringen let, at Modparten ikke har været istand til at forsvare den paagjældende Landsdel, at den hang saa løst paa det fjendtlige Statslegeme, at intet Forsvar var muligt, som man kan argumentere fra, at man har kjøbt den med sit Blod. Min Mening er, at vi vilde have været langt bedre stillede, dersom vi havde anvendt saa meget paa Dybbølstillingens Forsvar, at den danske Hær havde staaet seirende her eller havde hævdet Seiren, da Londoner-konferencen aabnedes. Der var igjen en anden Modsigelse, forekommer det mig, mellem forskellige Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem. Det ærede Medlem sagde paa den ene Side, at var Fjenden først i Land paa Sjælland, vilde Fæstningen kun forhale Modstanden, og den Hjælp, vi kunde faae fra fremmede Magter, kunde der ikke regnes synderligt paa. Men paa den anden Side sagde han, at i og for sig kunde man dog gjerne se hele Landet erobret, ved Freden vilde man nok faae det reableret igjen ved Hjælp af fremmede Magter. Jeg ser ikke, hvorfor man i det ene Tilfælde skulde kunne stole mere paa fremmede Magter end i det andet. Jeg mener med det ærede Medlem, at paa fremmede Magters platoniske Kjærlighed eller Venstabs kan man ikke stole meget, men jeg mener, at man kan stole mere paa deres Interesse. Som det er fremfat i Bemærkningerne, forekommer det mig at være ret naturligt, at naar en Magt vil sætte sig i Besiddelse af en Gjenstand, hvis Besiddelse kan være til Skade for en anden Magt, saa er der dog nogen Grund til at tro, at den anden Magt vil hjælpe. Det ærede Medlem sagde imidlertid meget rigtigt, at det kunde være vanskeligt for en anden Magt at faae Tid dertil. Men det er jo netop det, som Befæstningsanlaget skulde gaa ud paa at forarsage, at en Magt, som maatte ville hjælpe os, kunde faae Tid dertil, at en saadan Magt i det Tilfælde, hvor en anden Magt vilde bringe os nd af vor Neutralitet, kunde faae Tid til at hjælpe os, og denne Tid kan kun vindes ved, som det ogsaa er udtalt i Bemærkningerne, at befæste de Dele af Landet, ved hvis Tab vor Forsvarskraft vil kunne saa godt som brydes, og det er heldigt, naar disse Dele af Landet falde sammen med den Del, som kun vanskelig kan erobres, idet det vilde medføre Expeditioner over Søen. Der er med Hensyn til Spørgsmaalet om Neutralitet en radikal Forskjel mellem det ærede Medlem og mig. Det ærede Medlem mener, at det skal kun være vor Svaghed, der beskytter os i saa Henseende; jeg mener, at det, der

skal beskytte os, er, at vi, om det er nødvendigt, selv kunde have vor Neutralitet i længere Tid og gjøre alvorlig Modstand. Det ærede Medlem anførte et Exempel, som jeg ikke skal komme nærmere tilbage til, paa, at det skulde være saa heldigt, at man var tilstrækkelig svag. Jeg skal anføre et andet Tilfælde — jeg vil ikke kalde det et Exempel, da Sagen ikke falder saaledes — hvor Omstændighederne kunde have gjort det ønskeligt for os, at vi havde haft noget mere Styrke. Jeg taler om 1870, da Krigen udbrød mellem Frankrig og Tydskland. Da var det Frankrigs Mening at sende en Flaade med en betydelig Landgangs-expedition herop, og det manglede dengang saa kort efter Krigen mod Tydskland her ikke paa Sympathi for den franske Sag; men Regjeringen saae, hvor skjæbnesvanger en Tilslutning til Frankrig kunde blive for os, og den besluttede derfor bestemt at fastholde vor Neutralitet. Men hvis nu Franskmændene havde været noget hurtigere heroppe og havde været noget mere entreprenante, saa at de, før de lede de betydelige Heberlag, havde haft deres Flaade og Landgangstroppe heroppe, kunde det da ikke have ligget overmaade nær for dem at sige: Vilde I ikke gaa med os med det Gode, skulle I det med det Onde, og paa den Maade søge at tvinge os ud af vor Neutralitet? Havde vi da haft et befæstet Kjøbenhavn, kunde vi med No have modstaaet denne Forbring; men ganske anderledes vilde det jo være gaaet os, som vi da vare stillede, hvis Forbring var fremkommen, og Ingen vil kunne negte, at, hvis vi havde sluttet os til Frankrig dengang, kunde det have kostet os overmaade meget Mere, end om vi skulde have befæstet Kjøbenhavn. Det ærede Medlem omtalte, et Tilfælde, hvor Kjøbenhavns Befæstning ikke hjalp os. Det var i 1807. Men var det ikke netop paa Grund af, at man med Hensyn til Befæstningen ikke var fulgt med Tiden, saa at man ikke havde studt Befæstningen saameget frem, at et Bombardement ikke kunne have den afgjørende Betydning, som det fik? Desuden maa det jo erindres, at Tropicstyrken paa Sjælland var yderst svag. Det skulde være underligt, om det, der har fundet Sted i saa mange Aarhundreder, nu skulde være galt: at have Kjøbenhavn befæstet. Vil man tale om 1807, skal man, synes det mig, heller ikke glemme 1659, da Danmarks Rige var indsluttet af Kjøbenhavns Volde, og da Kjøbenhavns Volde frelste Danmark. Hvad der er sket før, kan ske nu, og jeg kan derfor ikke forstaa den Tanke, at det skulde være saa urigtigt at have nu, hvad man har haft i saa mange Aarhundreder, nemlig et befæstet Kjøbenhavn.

Jeg skal efter dette henvende mig til de andre ærede Medlemmer, der talte igaar, og som jo i alt Væsentligt sluttede sig til Lovforslaget. Jeg skulde for det Første henvende mig til den